

MILDA CELMA

Dzimusi 1918. gada 3. augustā Limbažu rajona Katvaru ciemā
Mācības: Katvaru pamatskolā, pēc tam Valmieras Valsts kurlmēmo skolā, Raiņa vakarskolā
LNB biedre no 1946. gada
Darbs: 1952. — 1973.g. Rīgas MRU šūšanas iecirknī
Sabiedriskā darbība: uzņēmuma arodkomitejā, biedru tiesā, ražošanas darba komisijā, Rīgas nodaļas valdē, kluba padomē, pašdarbības kolektīvos
Goda biedres nosaukums piešķirts 1988. gadā
Mirusi 1989. gada 8. janvārī

Kad darbs teic darītāju

Milda Celma dzimusi Limbažu pusē lauksaimnieku ģimenē. Mācības uzsāka Katvaru pamatskolā, taču 11 gadu vecumā pēc šarlaka pārslimošanas smagā formā zaudēja dzirdi un pārgāja mācīties uz Valmieras Kurlmēmo skolu.

Pēc 8. klases beigšanas 15 gadu vecumā sākās viņas darba gaitas privātā šūšanas darbnīcā, kur jaunā meitene par maksu apguva šuvējas darba prasmi, izgatavojot bērnu un sieviešu apģērbus pēc individuāliem pasūtījumiem.

Tā bija četrus gadus ilga sūra, bet noderīga amata skola, kas lieti noderēja tālākā dzīvē.

Ģimene, bērni

Milda apprecējās agri (20), kad viņas jaunās dzīves ceļš krustojās ar Aleksandru Celmu. Pēc tam jaunā ģimene pārcēlās dzīvot uz Siguldu.

Sekoja bargie kara gadi, bet dzīve turpinājās — piedzima dēls Valdis, meita Maruta. Kad ģimenes galvu Aleksandru ievēlēja par Nedzirdīgo biedrības priekšsēdētāju, atkal nācās mainīt dzīvesvietu. Tā sākās jauns dzīves cēliens — Rīgā.

Uzticība savam uzņēmumam

Kādus gadus vēl palolojusi savus mazos, Milda nolēma atsākt darbu, un nu viņa to izvēlējās visam atlikušam mūžam. No 1952. gada līdz aiziešanai pensijā Milda Celma strādāja Rīgas mācību un ražošanas darbnīcās, pēc tam uzņēmuma šūšanas iecirknī.

Sākumā ņēma darbu uz mājām mazo bērnu dēļ, bet vēlāk strādāja uz vietas, jo viņai uzticēja citu jauno šuvēju apmācību. Te lieti noderēja agrā jaunībā apgūtā amatprasmē.

Sevišķi spraigs darbs sākās, kad uzcēla jauno uzņēmuma korpusu Elvīras ielā 19. Milda bija pirmā, kas praktiski pēc modelētāju paraugiem darināja pirmos izstrādājumus, lai pēc tam tos ieviestu ražošanā.

Milda ar savu atbildīgo attieksmi pret darbu ātri iemantoja visa kolektīva cieņu, un uzņēmuma vadība to novērtēja, izvirzot viņu brigadieres darbam piecdesmit nedzirdīgo cilvēku grupai. Viņas brigāde pirmā sāka izgatavot tolaik modē nākušo, ļoti pieprasīto produkciju — pusmēteļus un sporta jakas no boloņas auduma ar porolona, arī sintētiskā vatelīna oderi. Pircēji tos drīz vien novērtēja kā izskatīgus un kvalitatīvus, pieprasījums bija tik liels, ka nācās pat strādāt virsstundas.

M. Celma ar savu darbu izpelņijās toreiz augsto

valdības apbalvojumu — Darba Sarkanā karoga ordeni (1971).

Arī sabiedriskais darbs

Milda Celma bija darītāja — ārēji klusa, savaldīga, bet prasīga pret sevi un arī citiem kopīgā darbā. Bez skaļiem apliecinājumiem, bet nosvērta, taisnīga un godīga.

Ne velti visu savu mūžu viņa darbojusies vairākos sabiedriskos amatos — 17 gadus ievēlēta uzņēmuma ceha arodkomitejā, ilgstoši bijusi biedru tiesas, pastāvīgās ražošanas apspriedes, kultūras darba padomes locekle.

Savu laiku Milda atvēlēja arī mēģinājumiem deju un dramatiskajā kolektīvā.

Arī pēc tam, kad beidza aktīvās darba gaitas, būdama pensijā, Milda Celma saglabāja savu nemainīgi aktīvo attieksmi pret Nedzirdīgo biedrības dzīvi: pildīja sekretāres pienākumus Rīgas nodaļas valdē, apmeklēja pasākumus kultūras namā «Rītausma» un uzmanīgi sekoja līdzī visiem notikumiem nedzirdīgo sabiedrībā.

B.A.

«...Milda Celma bija augsti kvalificēta šuvēja — brigadiere, kas pirmā no nedzirdīgajiem atsaucās uz LNB aicinājumu organizēt šūšanas iecirkni... Ne jau skaļums, skaisti vārdi, bet gan darbs vislabāk raksturo šo cilvēku. Darbs teic darītāju!» («Kopsolī», 1968, 24; 1989, 2)

